

**Brev till Selma
Lagerlöf från Valborg
Olander: 1930-1931
september - 54**

Olander, Valborg,

HS L 1:1

National Library
of Sweden

Karlavägen 99 om 7 Okt. 1930. 120
Älskade, kärraste!

Vet förefaller mig, som om jag inte
hade svarat annat än i telefon för dina
senaste två brev. Tack allra hjärtligast för
dem!

Jag kan inte säga hur glad jag är över
att du alltjämt håller dig nyfärdig och arbetar
så utmärkt. Skulle vi snart på ömse håll få
slippa detta värder, som naturligtvis hindrar
dig från att fara ut och hämta frisk luft!

Jag gissar, att de få det litet nu hos
Bonniers, då de skola organisera Andree-
boken för så många länder. Tryckerijacket
kom redan bl. 8 i går morse för att hämta
de tre senaste kapitlen.

Våra maskinskrivna sidor voro så

tydligt skriven, att jag bara behövde skriva
om en av dem, den, där du hade skrivit på
baksidan. Men när maskinen väl var
framme och jag hade fått tanden blodad,
så kunde jag inte låta bli att fortsätta
och maskiniskt heln "Pastor Kuzen". Men
då detta gick bara hälften så fort som med
bleck och pennor, hade jag arbetat hela söndagen.
Men roligt arbete var det.

När sedan Märta och Maria varit gången,
kände jag mig så ensam på leuadeus
stig, att jag ringde till dig, och det var det,
att det hördes så dåligt, och så blev vi ju
avbrutna.

Nu vet jag, att du gläder dig med mig,
att Augusta nu i dag har normal temperatur
och är nyss och klädd, fast slak och trött.

Stog får man säga, att om lille Maria är duktig,
som i över 4 veckor skött både sina och Augustas
åliggnaden och därtill passat upp på t-a och
i fjorton dagar haft också gästerna att sköta.

Det kanske kan intressera dig att höra, att
det fönta John Améen längtade efter var
Mirbacka-gröt, som de alltid använde på Gryt,
och att Augusta längtade efter Ma-våning.

Ja, med Améens är det fortfarande oroligt.
Märta är jmnt på spän, ämshj att bli
effekttelefonerad. När det i går kväll ringde
kl. 1/2 10, ringade hon inte gå till telefon. - För örigt
är det nog värre att vara "kropps" åt henne
än ut mig för i världen. Hon har dock
slutat upps att gå den långa vägen mellan
Sofiahemmet och Karlavägen 6 gånger om
dagen, för lundsmörgås med sig och åter

midny hos svägerskan, som bor nära Sofas
hemmet och har så sen middagstid, att Märta
sinner "mata" John, innan hon går från honom.

Har är det rökstunder, som lockar. Hon
försöker vända ut rökken genom köksdörren, och
jag hoppas lukten skall vara borta, när du
kommer. Den fastnar väl bara i överdagsen,
som skola bort, och i sommargardinerna,
som likaledes skola bytas ut mot andra.

Det är underbart med Märtas "talegåva".
Efter frukosten i dag hade hon så bråttom till
John, men det hindrade inte, att hon blev
sittande och oavbrutet läste $1\frac{1}{2}$ timme.
Det gäller deras ekonomi och har hon
skulle oroa sig för, om hon bleve ensam.

Talla folk är det märkligt vad dödens
märket har för verkningar. En av de första
dagarna av Johns sjukdom kom deras första

mig, doktor Silfverstiöld, mycket uppskakat till Sofiaheemmet och hade ett långt samtal med hvarandra, då de bestöto, att låta allt det gamla vara gloomt. Till

John sände han en ställig blomsteruppsats, fick träffa honom och försöna sig med honom också. John lär ha gråtit av rörelse och sagt, att detta var den enda vänn, som han vetat sig ha haft. —

Vi var bääroligt att höra ärkebiskopen i söndags, hans värtalighet och utomordentliga framförande av talit. — Karlfeldt beundrar jag ju alltid, han hade präktiga ordvändningar, men jag har hört, att många fömo honom för lång.

3.

Ur mitt enformiga liv har jag
ingenting att berätta, som kan vara
av intresse för dig. Tidningar är min
enda lektyg, och människor träffar
jag bara i telefon (utom gästerna förstås).

Det skulle vara något till uppsfriskning
att få sitta mitt emot dig vid skrivbordet
och skriva efter diktamen och sedan
läsa högt med en klarad stämma.

Tack för all din läsning för mig nu sist!

Åhåsen frk. daddgren!

Alltid din

Boj.